L. S. Hilton

Maestra

Fordította Papolczy Péter

L. S. Hilton

Maestra

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
L. S. Hilton: *Maestra*
Copyright © L. S. Hilton 2016
Originally published in the English language as Maestra by
Zaffre an imprint of Bonnier Publishing Fiction, London.
Published in Hungary by arrangement with Prava i prevodi
Literary Agency, and Bonnier Publishing Fiction
Hungarian translation © Papolczy Péter, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 582 9

Tizenkettedik fejezet

Ahogy vándoroltunk a Földközi-tengeren, olyanok lehettünk, mint egy vadlúdcsapat, amely valamiféle rejtélyes szabály szerint repül ide-oda. Amennyiben feltűnik egy sztár, mondjuk egy bizonyos Kate vagy Kanye, a gazdagok máris ott szimatolnak körülötte. Mondjuk egy teljesen átlagos bár vagy tengerparti szakasz mellé kötik ki teknőiket. A tulaj ezeken a helyeken megháromszorozza a krétával felírt árakat, és néhány napon vagy egy héten át az ügyfeleket szinte beragyogja a képzelt híresség jelen sem lévő csillagpora. Ilyenkor ezek a bizonyos jómódú hölgyek és urak meg vannak győződve arról, hogy sehova máshova nem érdemes menni, csak arra a bizonyos helyre, ahol az ő sztárjuk talán, egyszer… Utána megint más vizek felől érkeznek a pletykák, és a hajók esetlenül nekivágnak a következő hiábavaló hajtóvadászatnak, otthagyva a helyieket, hogy hiénák módján lakmározzanak a maradékon.

Ebben az évben a Giacomo's volt soron, egy Gaeta nevű barokk város közelében a tengerparton, Rómától délre. A 19. században IX. Piusz pápa kihirdette a

szeplőtelen fogantatás dogmáját, miután elmélkedett egyet az ottani Santissima Annunziata-templom aranykápolnájában, és Tristan hasonló áhítattal jelentette be sikeres asztalfoglalásunkat. Ahogy sétáltunk felfelé az egyenetlen, macskaköves, szűk utcán a kikötőből az étterem felé, határozottan érezni lehetett azt a bizonyos misztériumot a levegőben. Még pirkadat előtt egészen biztosan táncol majd valaki az asztalon. A Giacomo'sból valóban elragadó kilátás nyílt az öbölre. A város fölötti hegyfokra már-már drámai hatású teraszt építettek egy krémszínű jázminba öltözött szakadék tetején, egy szinte illatokból szőtt repülő szőnyeget hozva így létre.

Miután eljátszadoztunk a tartárba forgatott tonhallal meg a köményes, sült farkassügérrel (ha a közeljövőben meglátok még egy farkassügért, kénytelen leszek villával kiszúrni a saját szememet), Steve félrevont, hogy megnézzük a kikötőt és az egykori aragóniai királyok masszív erődítményét.

– Jól érzed magad? – kérdezte kötelességtudón.

– Persze, szívem. Gyönyörű itt. Te is?

– Persze – mondta nem túl meggyőzően.

Steve alapjaiban volt közömbös az emberek iránt, de én ezt nem engedhettem meg magamnak. Nekem mindent ki kellett sajtolnom magamból, azaz ennek a furcsa új világnak a legapróbb rezdüléseit is észre kellett vennem, hogy tudjam, hol találhatnék valamit, amivel megfelelő kapcsolódási pontokat hozhatok létre a férfi és köztem. Pásztáztam a panorámát, kerestem valamit, amivel feldobhatnám Steve-et.

– Az ott Balensky hajója.

Azzal sem érhettem volna el látványosabb eredményt, ha bejelentem, hogy zuhan a rubel.

– Itt van?

– Gondolom. A hajó mindenesetre itt volt. Már Cannes-ban is felfigyeltem rá.

Steve-et még soha nem láttam idegesnek, de most egyszeriben olyan furcsán izgága lett. Céltalanul babrálta és rágcsálta a telefonját.

– Szeretnék találkozni vele!

– Miért?

– Ne most! Majd elmondom, ha visszamegyünk a hajóra.

Steve felkeltette az érdeklődésemet, ami újfajta élmény volt a társaságában, de nem szóltam, amíg nem voltunk ismét a hálószoba biztonságában. Ahogy egy szál bugyiban lehajoltam kikapcsolni Lanvin telitalpú cipőmet, ráeszméltem, hogy már nem érdekel, Steve néz-e vagy sem. Akár házasok is lehettünk volna. Bebújtam egy hímzett antik batikkurtiba, és megpaskoltam az ágyat magam mellett.

– Nna! Mi ez az egész?

– Információra van szükségem.

– És azt szeretnéd, ha én szerezném meg?

Naná, hogy azt szerette volna, és naná, hogy messze nem tisztességes módon. És ekkor ugyanazzal a hirtelen megvilágosodással, amit a portofinói kikötőben is átéltem, rájöttem, hogy eddig csak sodródtam, hagytam, hogy egyik nap jöjjön a másik után. Egy pszichológus talán késleltetett megrázkódtatásnak nevezte volna, én inkább úgy éltem meg, hogy bele kellett jönnöm a szerepbe. Steve eddig soha

semmit nem kért tőlem. De ettől most sebezhetővé válhat, az adósommá tehetem. Átbillenhet az egyensúly, esély adódhat arra, hogy megváltozzanak a játékszabályok. Eddig kibic voltam az úton, de arra gondoltam, most talán elkezdhetem játékosnak érezni magamat.

– Steve, valami kibaszottul törvénytelen dologra kérsz.

– Nem mondod.

Felültem párnanyoszolyámból.

– De mondom. Te meg mondd el, miért van erre szükséged! Elvégre lehet, hogy el kell majd magyaráznom egy bírónak.

Steve megfáradtnak látszott.

– Csak… itt van, Olaszországban. Valaminek utána akartam járni, amit hallottam, ez minden.

– Minek?

– Elmondom, ha már tudom.

– Hát – mondtam óvatosan –, először is, neki is meg kell tudnia, hogy itt vagy. Tedd ki a Twitterre, ha kell!

– Nem twitterezem.

– Nem baj. Akkor Tristannal hívasd fel a személyi titkárát!

– De mit mondjon?

Jézusom. Fogtam a telefonomat, és megguglizitam Balenskyt.

– Műgyűjtő – mondtam, és felmutattam a képernyőt Steve-nek. – Akárcsak te – tettem hozzá biztatóan. – Tristan mondja azt, hogy szeretnéd kikérni a tanácsát, az hízelegni fog neki.

– Zseniális.

Nebassz, tényleg? Nagy levegőt vettem, és tettem pár javaslatot a terv finomítására. Ahhoz, hogy nyélbe üssem kettőnk üzletét, információra lesz szükségem, az elterelésről nem is beszélve. Steve-et szemmel láthatóan lenyűgözte a megoldásom.

Egyszerű trükk volt, de beváltotta a hozzá fűzött reményeket. Másnap délután Steve csatlakozott hozzám a medencében.

– Van estélyid, Lauren? Tudod, olyan hosszú. – Már egy hónapja voltam a hajón, és nagyjából az estélyi ruha volt az egyetlen, amit még nem szereztem be.

– Velem nincs. Miért, szívem?

– Vacsorameghívásunk van. – Steve szokásához híven fél szemmel a Bloomberget nézte a vízszint fölé szerelt lapos képernyőn. – Szmokingos – tette hozzá kedvetlenül.

– Hova?

– Balensky hajójára. – Felvonta a szemöldökét, nyilván szívtipró gesztusnak szánta.

Voilà.

– Holnap Ponza mellett találkozunk vele.

– Óriási.

Carlotta fölöttünk volt a napozóteraszon, és éreztem, ahogy hegyezi a fülét. Vagy a mellét. A mellbimbójában alighanem volt beépített oligarcharadar. Elfordultam, és néhány karcsapással Steve mellé értem.

– Vehetek valamit?

– Igen, kell majd valami elegáns. Tristan segít.

Carlotta arca jelent meg a korlát fölött.

– Utállak! – tátogta duzzogva, amiért egy kétfős romantikus vacsorára kárhoztattuk a választottjával.

– Tedd túl magad rajta, Hamupipőke! – mondtam neki. – Rád mosolygott a szerencse. Megyünk vásárolni.

* * * * *

Ponza egy vékonyka sziget, ahova a rómaiak járnak játszani, de az utunk során érintett bájos halászfalvakhoz hasonlóan a kikötőjében a halász előtagot már nem értelmezték annyira szó szerint. A tengerpart felett sorakozó rozoga, citrom- és okkersárga házikók zöme egymillió eurós apartmanokat rejtett, bár néhánynak még ott volt a száradó ruha az ablakában és a békésen szemlélődő nénike a kapualjában. Talán államilag fizetett színésznők voltak, hogy egy kis színt vigyenek a városba. És még a legálmatagabb falusi téren is mindig akadt egy-két bolt, ahova az Europrofit úszó törzseinek asszonyai betérhettek áldozatot bemutatni. Carlottát behúztam a legközelebbi üzletbe, amelynek kirakata ezereurós La Perla bikiniket sorakoztatott fel.

– Szükséged lesz egy ruhára. Te leszel Steve barátnője ma estére.

– Mármint hogy édeshármas? – Az volt a benyomásom, hogy nem különösebben újdonság számára az ilyen felkérés.

Le kellett küzdenem a késztetést, hogy a plafonra meredjek.

– Na, persze. Nem. Csak erre az egy bulira. Sem-

mi mást nem kell tenned, csak mutasd, hogy imádod. Ez hogy tetszik?

– És mi lesz Herman-nal? Nem fog örülni.

– Tristan kárpótolja. Jól fogja magát érezni, ne aggódj. – Carlotta egy bokáig érő, fehér Marc Jacobs ingruhát választott, hajszálvékony spagettipánttal, amiben a melle még valószínűtlenebbül dacolt a gravitációval, mint eddig. Leengedett hajjal és egyszerű ékszerekkel úgy fest majd, mint egy Fellini istennő. Én egy klasszikus szabású, hosszú ujjú, aranyszínű lurexruha mellett döntöttem, ami elöl sokkal többet takart, de hátul a farkcsontig ki volt vágva. Találtunk mindkettőnk számára testszínű Giambattista Valli kígyóbőr szandálokat – feltételeztem, hogy egy ilyen elegáns estén mellőzik a mezítlábas bohóságot – és két Fendi kígyóbőr borítéktáskát, smaragdzöld-ezüstöt Carlottának, rózsaszín-aranyat nekem. Carlotta elismerően figyelte, ahogy leperkálok bő hétezer eurót ötszázasokban.

– Steve nagyon kedvel téged.

– Lehet.

– Ja, de mindegy is. Az ember vegyen magának jó cuccokat, amiket megtarthat.

Mielőtt visszamentünk volna a fedélzetre, beültünk egy kávézóba, és befaltunk két pizzácskát és egy presszókávéban, Baileysben tocsogó fagyit. Carlotta merengően megcsípte a redőződő bőrt a könyöke fölött.

– Mindig farkaséhes vagyok. Hermann utálja, ha eszem, de két garnéla meg egy darab görögdinnye az nem ebéd. Időskoromra kurvára el fogok hízni.

Amikor aznap este beszálltunk a segédhajóba, Carlotta kezdte beleélni magát a szerepbe, fogta Steve karját, babrálta a gallérját. Steve tényleg egész fess volt a szmokingban, bár az utolsó pillanatban a nyakkendőt dacosan elhagyta. Rászisszentem Carlottára, hogy vegye le a jegygyűrűjét, mire ő bevágta azt a Fendibe. Úgy éreztem, a tengerbe is minden további nélkül behajítaná, ha esélyt látna arra, hogy Sztanyiszlavszkij módszerével a valóságot is lehet irányítani. Hermannt Tristan diplomatikusan eltávolította egy kis éjszakai merülésre valami híresen nehezen megközelíthető barlangrendszerbe, ahová Carlotta sajnos nem tarthatott vele, mivel nem volt meg a búvárvizsgája. Talán nekem sem ártana letenni.

– Szóval hallottatok az apáról és fiáról tavaly a barlangokban Capri mellett? Így tökre beszorultak, és az apának döntenie kellett, hogy mentse-e magát, és hagyja ott a fiát, vagy haljon meg vele együtt, szóval…

– Jó ég, Carlotta – mondtam. – Olyan, mintha Edgar Allan Poe-val nyaralnék.

Értetlenül bámult.

– Mindegy. Csodásan nézel ki. Remekül fogunk szórakozni.

Az út eltartott egy ideig, mert Balensky hajója távolabb horgonyzott, mélyebb vizeken. Ötemeletnyi fedélzet tornyosult fölénk; akkora volt a hajó, mint egy bevásárlóközpont, be kellett hajóznunk egy belső dokkba, onnan vitt fel minket egy rézbevonatú lift a fedélzetre. Amióta felléptem a *Mandarin*ra, sokszor szerettem volna kimerevíteni a környezete-

met, hogy elnézzem magamat, és hitetlenkedve gondoljak vissza arra, amikor az aktatáskámat cipeltem a metrón. Ez is egy ilyen pillanat volt.

A legnagyobb fedélzetet rózsaszínű orchideafüzérek díszítették, rátekeredtek a korlátokra és a lépcsőkre. Erős sörbetillatot árasztó, rózsaszínű rózsákból alkotott gömbök egy folyosót formáltak, amelynek teljes hosszában pincérek sorakoztak óriási palackokkal, bennük rózsaszín Kruggal. Carlottával nemet mondtunk a szarvasgomba kaviárral és szikkasztott paradicsommal megrakott pirítós falatkákra, valamint az apró tálkákban felszolgált rózsaszín bolognai homárra. Balensky a folyosó végén várt minket éjkék selyemzakóban, amelynek válltömése több műszakban fáradozott azon, hogy leplezze: gazdája lényegében egy törpe. Sárgás bőre lebenyekben lógott botoxolt homlokáról, ahol néhány, nagy gonddal beültetett, furcsa, hennaszínű tincs díszelgett. Arra gondoltam, talán ez az, amit pénzért sem lehet megvenni. Akármennyi lóvét költ rá az ember, a helyreállított fejtető úgy fest, mint egy atomkatasztrófa. Úgy tippeltem, Balensky a nyolcvanas éveiben járhat, de az arcán időtlen gonoszság ült. Állítólag valahol biztos helyen volt felesége és több gyereke is, de a merészebb netes pletykák szerint szokott hölgymentes bulikat is rendezni felújított római villájában Tangier mellett. Balensky a politikusokra jellemző lelkes kézszorítással üdvözölte Steve-et, majd Carlotta csuklója fölé hajolt, amikor a férfi bemutatta őt. Én csak pótbarátként lézengtem mögöttük, de amikor üdvö-

zölt, ügyeltem, hogy kissé elfordítsam a csípőmet, hadd lássa a csupasz hátamat.

– Köszönöm, hogy eljött! Örülök a szerencsének.

– Köszönöm a meghívást! Csodásak ezek a virágok.

A szeme máris máshol járt. Hátráltam, hogy helyet adjak a következő vendégeknek. Balensky mögött a lépcsők árnyékában két hatalmas férfi állt, szabvány rögbijátékos-testalkat, elszabott fekete öltöny (miért ennyire fukarok a milliárdosok, ha a testőreik öltönyéről van szó – egy rendes szabó nyilván az elrejtett pisztolyokat is meg tudná oldani), keresztbe font kar, fülhallgató. A látványuktól az adrenalin mennyein jeges simogatása áradt szét a testemben, mint az első korty egy tökéletes Martiniból. Behátráltam a társaságba, úgy tettem, mintha intenék egy ismerősnek, és amikor már kikerültem a vonzáskörzetükből, diszkréten megkérdeztem az egyik pincért, hogy hol találom a mosdót. Lekísért egy lépcsőn, majd végigvezetett egy folyosón, melynek falát a villefranche-i Cocteau kápolnában látható *Szent Péter és a halak* freskójának másolata díszítette. Kinyitotta nekem a mosdó ajtaját. Bezárkóztam, és vártam, hogy halljam a pincér távolodó lépteit. De nem ment el. Francba! Számoltam hatvanig, lehúztam a vécét, megnyitottam a csapot, aztán visszakísértettem magamat a többiekhez. Eközben azt számoltam, hány ajtó mellett haladunk el.

Egész könnyen meg tudtuk szerezni Balensky hajójának az alaprajzát. Elég volt egy e-mailt körbekül-

deni Steve irodájából a jachtépítőknek arról, hogy a férfi esetleg nagyobb modellre váltana, és valami *hasonlót* szeretne, mire a robotoló tervezők órákon belül elküldték Balensky hajójának elektronikus tervrajzát. Mivel Balensky hajója nyilvánvalóan egyedi darab volt, számíthattunk rá, hogy a rajz viszonylag pontos lesz. A magánlakosztály a harmadik ajtó a vendégmosdó után jobb kéz felé, az első folyosón, a lépcső alján található.

A fedélzeten Carlotta éppen bebújt Steve hóna alá, miközben Steve egy nagydarab férfival beszélgetett, akinek gyémánt díszgombjai voltak keményített ingmellén, és egy rátarti szőke tinit vezetett kézen fogva, akár egy díszpudlit. Nekem egy másik lánnyal, egy dél-afrikai bikinimodellel sikerült eltársalognom, akivel Marina di Massában már találkoztunk, átvettük a szokásos témákat, innen ki hova megy, milyen bulikon jártunk. Megdicsértem a fülbevalóját, ő megcsodálta a cipőmet.

Bikini Barbie-val kitartottunk, amíg fel nem tereltek minket egy másik fedélzetre vacsorázni. Nem voltunk túl sokan; annak ellenére, hogy a dekoráció egy első bálon is elment volna a Crillonban. Úgy húszan ülhettük körbe az asztalt, és Balensky maga határozta meg az ülésrendet. Én jobbra, három székkel kerültem mellé, Steve és Carlotta pedig szembe vele kapott *lehetőséget*. A balomon a gyémánt díszgombos ürge ült, mellette a díszhelyen a házigazdánk oldalán egy olasz színésznő vagy modell foglalt helyet köldökig kivágott flitteres estélyiben. Már láttam egyszer a *Gente* magazinban. Ő volt az arca valamelyik fehér-

neműmárkának, és régebben járt George Clooney-val is. Sejtésem szerint gázsit kapott azért, hogy eljött. Balenskyval ugyanis tudomást sem vettek egymásról.

A jobbomon szintén valakinek a barátnője ült. A férfiak akadozva fogtak bele a társalgásba, miközben a személyzet feltálalta a kaviárral töltött főtt osztrigát, a libamájjal töltött mázas fürjet és a *vitello tonnatő*t szarvasgombakrémmel. Minden tányért rózsaszínű árvácska és aranyreszelék díszített. Hosszas csend következett, miközben a pincérek fáradságosan lecserélték a tálakat. Csupán apró beszédfoszlányok szakították meg az áhítatot. Persze csak olyankor, amikor a férfiak Balensky egy-egy megjegyzésére reagáltak. Mi legalább székeken ülhettünk, nem úgy, mint a szegény francia arisztokraták Versaillesban, akiknek tilos volt a király jelenlétében helyet foglalniuk. A desszert rózsasziromparfé volt harsány meggyvörös, nitroglicerines zselében, amit olyan tökéletesen élethű virággá formáztak, hogy szinte úgy éreztem, a dekorációt fogyasztjuk. Talán így is volt. Hálás lehettem, amiért nem várták el tőlem, hogy sziporkázzak; kanalammal halkan kapartam a tányéromat, miközben számláltam a másodperceket a bevetésemig. A parfénál sokkal ínycsiklandóbb volt az, amire készültem.

A pincérek körbejártak kávéval és Ladurée macaronokból épített gúlákkal. A férfiak szivarra gyújtottak, én meg elnézést kértem, mondván, ki kell mennem. Amint a lépcsőhöz értem, kézbe vettem a cipőmet, csomót kötöttem a ruhám szoknyarészére, hogy könnyebben mozoghassak.

Lefelé menet izgatottan kerestem szememmel a testőröket, akik Balensky széke mögött álltak, amikor eljöttem az asztaltól. Nem követtek. Megálltam, füleltem, néhányszor lábujjhegyre emelkedtem, mint egy nekifutáshoz készülődő magasugró, utána nekiiramodtam, laposan, akár egy farkas, le a következő lépcsősoron, majd végig a folyosón. Rakétaként suhantam a magánlakosztály felé, szemem sarkában észlelve szépen az ajtókat: egy, kettő, három, számoltam, mint egy ragadozó, aki épp a zsákmányát lesi. Kalapáló szívvel megálltam a megfelelő ajtónál. A hátam mögött a folyosó továbbra is üres volt. Gyengéden lenyomtam a kilincset, és bejutottam.

A helyiséget fehér kárpit borította, az ágyon fehér rókastólák hevertek kupacban. Nem csoda, hogy a vén szivarnak szüksége volt rájuk; dermesztő hideg volt a kabinban. Maximumon járt a légkondicionáló, a helyiség olyan hatást keltett, mint egy luxushullaház. Az ágy melletti ajtó a fürdőszobába vezetett, egy másik egy öltözőbe. Ott álltak takaros kis sorban a manócipellők, melyek talpába ügyesen beépített ékek gondoskodtak azokról a bizonyos pluszcentikről. Az öltöző hátuljából nyílt a másik ajtó, amit a tervrajzon láttam. Iroda lehetett, vagy magántömlöc. Finoman lenyomtam a kilincset. Természetesen nem zártam ki teljesen, hogy egy jégcsákány furakodik majd belém a kukucskálón keresztül. Pici dolgozószobába léptem, egyszerű, beépített íróasztal és egy képernyősor fogadott. Olyan volt, mint Steve-é a *Mandarin*on. Az ósdi Nokia készen állt, bár a hideg ellenére annyira izzadt a tenyerem, hogy

attól tartottam, el fogom ejteni. Megmozgattam az egeret, és a képernyők bekapcsoltak.

Foci. Foci, baszod. Steve nem fog repesni az örömtől. Attól még lefényképeztem a képernyőket, aztán lefotóztam az íróasztalon heverő kacatokat: egy halom nyugta, egy szivartartó, amely alól kilógtak kézzel firkantott jegyzetek, a *Spectator* egy példánya a bor rovatnál kihajtva. Belenézzek a fiókokba? Lehet, hogy be vannak riasztózva, és Balensky nyilván tartogatott valahol egy tigriscápát akváriumban a kíváncsiskodó vendégek számára. Valami ropogott a csupasz talpam alatt. A4-es lap egy olcsó írótömbről. Gyorsan feltekertem, és bedugtam a Fifi Chachnil bugyim gumija alá. Éppen megpróbáltam a helyére igazítani a hosszú ruhámat, amikor egy férfihang ütötte meg a fülemet, oroszul beszélt. Bassza meg! Normális vagyok én? Hát nem tanultam semmit abból, amikor a Stubbs miatt játszottam a kémet?

Tébolyult képkavalkád pergett a fejemben: régi filmfelvétel, amin Balensky aranyozott géppuskával pózol, kaján vigyora, amikor átvesz egy humanitárius díjat, útszélen hagyott tetemek valami háborúban, amiről mintha olvastam volna. Balensky nem a képregények hőse, hanem valódi veszélyforrás. Ez itt élesben megy. Az embereinek egy percébe telne eltörni a nyakamat és áthajítani a korláton. Ha pedig a főnökről terjedő szóbeszédeknek csak a törtrésze igaz, van is benne gyakorlatuk. Becsiccsentett vakációzó kislányok lépten-nyomon vízbe fúlnak, hát nem? Megdermedtem, próbáltam visszatartani a lélegzetemet, de remegtem, úgy rázkódtam, mintha

kaptam volna egy gyomrost. Átöleltem magamat, és egy pillanatra leszorítottam a szemhéjamat, próbáltam elűzni a félelmet.

Gondolkozz! Egyetlen búvóhely adódott, az íróasztal alatti zug. Fejemet kapkodva körülnéztem, be van-e kamerázva a helyiség. A hálóban a kárpit elnyelte a léptek hangját, de hallottam, ahogy nyílik a fürdőszoba ajtaja. Baszod baszodrovics baszki. A gardrób jobb lesz, mint a dolgozószoba. Meg kellett kockáztatni. Átrohantam az öltözőbe, amíg a testőrök lekukkantottak a lefolyón. Bármelyik percben itt lehetnek. Lerántottam a bugyimat, betömtem a táskámba, a lapot meg beügyetlenkedtem félig üres cigisdobozomba. Amikor az első őr benyitott az öltözőbe, egy szál Valli szandálban talált.

– Szívem! – mondtam felsóhajtva, és odaszaladtam mellkasa fekete rónájához. – Azt hittem, már soha… ó! Jézusom! Elnézést.

Hosszan bámultuk egymást. Erőnek erejével viszonoztam a tekintetét. Ha mulattatja őt a helyzet, életben maradok. Ha nem, készségesen könyörögni kezdek. Mondott valamit, amire a másik férfi is bejött, és ketten együtt előadták az unott-halálosan fenyegető arcjátékkombót.

– Mit keresett Mr. Balensky hálószobájában?

– Mr. Balenskyt vártam – feleltem olyan dölyfösen, ahogy csak tőlem telt, ami nem könnyű, ha az ember csupán tűsarkú szandált visel.

– Ő mondta, hogy jöjjön?

– Nem éppen. Csak… öööö… meg akartam lepni.

A második férfi fordított az elsőnek. Mindketten nevettek. Mintha órák óta most vettem volna először levegőt.

– Kérem, kisasszony! Tilos lenni Mr. Balensky hálószobájában.

Hál' istennek udvariasan bántak velem. Sejtettem én, hogy rendszeresen előfordul errefelé az ilyen.

– Van telefonja?

Kinyitottam a Fendi táskámat, és nagy ártatlanul átnyújtottam az iPhone-omat.

– Persze.

Újabb társalgás oroszul, aztán ismét a második őr szólalt meg.

– Megnézem telefon. Maga itt marad vele. Ha telefon oké, nem szólunk Mr. Balenskynak. Oké, kisasszony? Most nyissa ki telefont!

Beütöttem a kódot, ő meg becsukta az ajtót. Szűkös kis öltöző volt, de ahhoz, amit a másik várt tőlem, nem kellett sok hely.

Miután megtöröltem a számat Balensky egyik keményített Turnbull & Asser mandzsettájában, visszavettem a ruhámat, és leültünk egymás mellé az ágyra. Néhány percen át hallgattuk a légkondit, aztán sikerült kinyögnie egy kérdést.

– Tetszik buli?

– Igen, köszönöm. Nagyon kellemes.

Visszajött a ketteske, odahajította nekem a telefonomat és a táskámat. Újabb orosz mondat, ezúttal elhangzott a *sljuha* szó – kurvát jelent.

– Telefon oké.

– Jó. Oké. – Miért beszélünk úgy, mintha a *Maffiózók* forgatásán lennénk?

– Menjen vissza buliba! Rossz kislány! – Megrázta felém az ujját.

Két percre rá fent voltam a felső fedélzeten, hajam lesimítva, szívem lecsendesítve. Kértem a pincértől egy Brandy Alexandert. Elmentem vele a korlathoz, és egy kicsit néztem a hullámokat. A gyerekkori csesztetések aranyat érnek. Elvégre minden nyomorúságról szóló emlékirat győzedelmesen hangsúlyozza, hogy csak azt piszkálják, aki különleges. Az ember elszigetelődik, olyan kemény lesz, mint egy koporsószeg. Megtanultam egyenes gerinccel járni, leperegtek rólam a gúnyos megjegyzések, még kicsit élveztem is őket, mert elhitettem magammal, hogy ettől vagyok más, mint a többiek. Ebbe a hitbe kapaszkodtam bele. Talán egy terapeuta kihúzhatta volna belőlem az igazságot, de soha nem volt ilyesmire se pénzem, se igényem, mivel úgy éreztem, a fájdalmat meg kell tapasztalnom. Ez az érzés idővel a dac, sőt – bár ennek a szónak a gondolatára is pirulok – az erő forrásává vált. Elviseltem olyan dolgokat, amiket más nem, és ezért képes voltam meg is tenni azokat. Ezt is megtettem, és megkönnyebbültem tőle. Mintha a Mennyországban lettem volna.

És hát lehetett volna rosszabb is. A tuskó akarhatott volna dugni is. És bár a farka olyan kicsi volt, amilyennek a főnökéét képzeltem, egy cseppet zsufis lett volna, mivel a másik mobilt addigra már feltuszkoltam.